

Arrest

nr. 154 790 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 maart 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, eerste lid blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de schengenuitvoeringsovereenkomst, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verzoekende partij, van Macedonische nationaliteit, voert in casu de schending van artikel 8 van het EVRM. Zij houdt voor dat de bestreden beslissing een verbreking van de gezinscel met zich meebrengt wanneer zij dient terug te keren naar Macedonië, waarbij zij verduidelijkt dat zij religieus getrouwd is met haar partner S.A. die in België als vluchteling werd erkend, en dat zij met hem een kind verwacht. Uit een bijgevoegd doktersattest blijkt dat de bevalling voorzien is op 15 juli 2015. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de partner van de verzoekende partij, die van ex-Joegoslavische, meer bepaald Kosovaarse nationaliteit zou zijn, inderdaad de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend. Verder wijst de verzoekende partij er op dat een beroep werd ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van hun woonplaats tot weigering het huwelijk te voltrekken - hetgeen steun vindt in de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift-, waarbij zij haar aanwezigheid in België als noodzakelijk beschouwt om haar rechten te vrijwaren. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met deze omstandigheden bij het nemen van de bestreden beslissing.

In casu, gelet op de elementen die blijken uit het administratief dossier en gelet op het feit dat betrokkenen verblijven op hetzelfde adres en dat de verzoekende partij een kind verwacht, kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er wordt op gewezen dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat het feit dat haar partner, afkomstig uit Kosovo, als vluchteling werd erkend, een hinderpaal in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt, dient te worden opgemerkt dat zij niet aantoont waarom hij haar niet zou kunnen vergezellen naar Macedonië, zodat zij met dit betoog geen hinderpalen aanvoert, laat staan aantoot. Dat haar partner omwille van zijn vluchtelingstatus niet kan terugkeren naar Kosovo belet immers niet dat hij de verzoekende partij en hun kind niet kan vergezellen naar Macedonië, vanwaar de verzoekende partij zelf afkomstig is. Bovendien verplicht de bestreden beslissing de verzoekende partij allerminst terug te keren naar Macedonië, maar wordt haar enkel geboden België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten (tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven), zodat niets hen in de weg staat het gezinsleven elders verder te zetten. Zij toont het tegendeel niet aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat hun toekomstig kind een hinderpaal vormt om het gezinsleven elders uit te oefenen. Er hoeft geen verbreking van de gezinscel plaats te vinden nu haar partner en hun toekomstig kind haar kunnen vergezellen. Verder toont zij niet aan dat het onontbeerlijk is dat zij in België verblijft opdat haar rechten zouden worden gevrijwaard in de procedure betreffende de weigering van voltrekking van hun huwelijk. Bovendien blijkt uit de kopie van de dagvaarding die zij toevoegt aan het verzoekschrift dat de zaak voor de familierechtbank zou komen op 19 maart 2015, zodat niets haar in de weg stond toen aanwezig te zijn. Dit betreft aldus evenmin een hinderpaal in de zin van artikel 8 van het EVRM. De stelling in het verzoekschrift dat de behandeling van de zaak zou uitgesteld zijn naar 8 september 2015 betreft slechts een loutere bewering.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt het niet eens te zijn met de analyse in de beschikking. Er zijn de hogere rechtsnormen zoals artikel 8 van het EVRM, zij is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hoogzwanger, zij wenst een huwelijk met haar partner, waarmee zij reeds traditioneel gehuwd is. Inmiddels is de weigering van dit huwelijk aangevochten en is er een zitting geweest bij de rechtbank van eerste aanleg op 8 september 2015, maar er is nog geen vonnis. VzP stelt dat VwP te aanmatigend geweest door al een beslissing te nemen voor de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg over het huwelijk. Het is immers niet aan de DVZ om zijn beslissing in de plaats te stellen van die van de rechtbank. VwP verwijst naar de beschikking.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting enkel in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en erover verder geen opmerkingen plaatst, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 30 juli 2015 opgenomen grond.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat er “*een zitting (is) geweest bij de rechtbank van eerste aanleg op 8 september 2015, maar er is nog geen vonnis*”, brengt zij evenmin elementen bij die ertoe bij zouden dragen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking van 30 juli 2015 wordt gesteld omtrent het voorgenomen huwelijk en de hangende procedure inzake de weigering ervan, namelijk dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar verblijf in België onontbeerlijk is opdat haar rechten zouden worden gevrijwaard in deze procedure, temeer de verzoekende partij zelf aangeeft dat er reeds een zitting werd gehouden en zij louter het vonnis afwacht en zij niet aangeeft dat zij bij deze zitting niet aanwezig kon zijn. Bovendien betreft dit onderdeel van het betoog slechts een loutere bewering waarvan geen enkel stuk ter staving voorligt.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET